

1. јун

Бранислав Нушић

Ожалошћена породица

Театар „Фјодор Волков“ Јарослав (Руска Федерација)

Опечаленная родня

Branislav Nušić

The Bereaved Family

The "Fyodor Volkov" Theatre Yaroslavl (Russian Federation)

Режија: МИЛАН НЕШКОВИЋ
Драматургија: МАЈА ТОДОРОВИЋ
Сценографија: ВЕСНА ПОПОВИЋ
Костимографија: БИЉАНА ГРГУР
Композиторка: ИРЕНА ПОПОВИЋ
Кореографија: ИРИНА ЉАХОВСКАЈА
Дизајн светла: ДМИТРИЈ ЗИМЕНКО

Director: MILAN NEŠKOVIĆ
Dramaturgy: MAJA TODOROVIĆ
Stage Design: VESNA POPOVIĆ
Costumes: BILJANA GRGUR
Composer: IRENA POPOVIĆ
Choreography: IRINA LYANOVSKAYA
Lights Design: DMITRY ZIMENKO

Улоге

Cast

Агатон Арсић: НИКОЛАЈ ЗУБОРЕНКО
Симка, Агатонова жена: ТАТЈАНА МАЉКОВА
Танасије Димитријевић: АНДРЕЈ ЗУБКОВ
Вида, Танасијева жена: ИРИНА СИДОРОВА
Прока Пурић: НИКОЛАЈ КУДИМОВ
Гина, Прокина жена: АНА ТКАЧОВА
Сарка, удовица: НАТАЛИЈА АСАНКИНА
Трифун Спасић: СЕМЈОН ИВАНОВ
Мића Станимировић: МАКСИМ ПОДЗИН
Доктор Петровић, адвокат: СЕРГЕЈ КАРПОВ
Даница: ТАТЈАНА КОРОВИНА
Станислав Илић: НИКОЛАЈ ЛАВРОВ
Дете: АЉОНА ТЕРТОВА
Глас Мате Тодоровића: ВАЛЕРИЈ КИРИЛОВ

Agaton Arsić: NIKOLAY ZUBORENKO
Simka, Agaton's wife: TATYANA MALYKOVA
Tanasije Dimitrijević: ANDREY ZUBKOV
Vida, Tanasije's wife: IRINA SIDOROVA
Proka Purić: NIKOLAY KUDIMOV
Gina, Proka's wife: ANNA TKACHOVA
Sarka, a widow: NATALIA ASANKINA
Trifun Spasić: SEMYON IVANOV
Mića Stanimirović: MAXIM PODZIN
Doctor Petrović, a lawyer: SERGEY KARPOV
Danica: TATYANA KOROVINA
Stanislav Ilić: NIKOLAY LAVROV
Child: ALONA TERTOVA
The voice of Mata Todorović: VALERIY KIRILOV

Представа траје 2 сата и 20 минута (са паузом)

Duration 2 hours and 20 minutes (with intermission)

Писац

Уместо биографије

Године 1934. с великим је успјехом приказана, истовремено на београдској и новосадској сцени, Нушићева нова комедија *Ожалошћена њородица*, још један „групни портрет“ нашег „хуморног друштва“, који је, наспрот *Мисџер-Долару*, он покушао изразити да индивидуализира, како би чланови „хора“, сваки понаособ, добили што живописнија обиљежја лика (карактера). Истина, он се не труди да их потпуно разграничи јер, упркос свим карактеролошким разликама, главни задатак сваког члана *ожалошћене њородице*, његова опсесивна страст, идентична је: насљедство покојника. Овај „хор“ од девет чланова, предвођен Агатоном Арсићем као корифејем, налази се у средишту комичке радње и постаје њен главни јунак, и то јаче и изразитије него монденско друштво у *Мисџер-Долару*. Нушић заиста спретно распоређује и води породицу од девет чланова кроз заплет комедије, и с обзиром да се у највећем броју сцена ова „група личности“ појављује комплетна, и да живи истовремено и као „скуп“ и као дјелић

тог „скупа“, показује његов изузетни смисао за компоновање (и вођење) сложених дијалогских ситуација (таблоа).

Створивши од „породице“ главног јунака, Нушић се у структури комедије враћа на проверени композицијски модел, изложен у предговору *Госпође минисџарке*. У краткој експозицији ми затичемо „хуморно друштво“ (породицу), у црнини, пуно сућути, како се враћа с гробља, гдје је одржан седмодневни парастос покојном Мати Тодоровићу. Привидно „хор“ се налази на мирној линији, а црнина и туга му дају одређену психолошку и емотивну униформност. Међутим, *њоремећај на џеразијама живоџа* се већ десило, и то одмах након смрти Мате Тодоровића, у тренутку када је искрсло питање тестаментa и насљедства. Али, *сџабилни* и *солидни њоредак* постоји и маска туге и сућути још покрива лице. Ту лажну маску *ожалошћене њородице*, Нушић скида постепено, али још не открива њихову посесивну страст, све док обилазак богате покојникове куће не распламса похлепу и не проузрокује посртање. Маске се лагано скидају. Грамзивост и незајажљивост су јаче од *сџабилноџ* и *солидноџ њорейџка*, односно од туге и жалости.

(Јосип Лешић, *Бранислав Нушић. Живоџ и дјело*, стр. 234)

Редитељ

Редитељски сценарио Милана Нешковића

Има ли некога ко не сања о огромном насљедству, које ће у тренутку решити све проблеме?

Ожалошћена породица се такмичи у својој жалости док тугује за недавно преминулим рођаком. Свако од њих се труди да докаже како је покојног волео више од осталих, како је баш њему био најдражи и најближи. Наравно да знају да је покојни иза себе оставио знатно насљедство. Више од тога, док чекају да се сазна последња воља премицулог, породица већ дели фантомско богатство.

Ликови овог комада нису зли, нити су добри, нису грабљиви, нити невини. Само су обични људи који су се нашли у осетљивој ситуацији.

Српски драматург Бранислав Нушић који је био под великим утиском Николаја Гогоља и Ивана Тургењева свој комад *Ожалошћена њородица* је написао средином тридесетих година прошлог века. То дело још увек није изгубило релевантност.

(Преузето са сајта позоришта)

Из медија

За наредну премијеру на сцени првог руског позоришта одабрана је комедија српског драматурга Бранислава Нушића. Њену режију потписује такође српски редитељ Милан Нешковић.

Причу из тридесетих година прошлог века Нешковић је пренео у наше доба. Ликови приче су чланови породице који су недавно изгубили рођака и једва чекају да стекну насљедство. И зато се свако од њих труди да што гласније, што тужније плаче, јер је баш он највише уважавао покојника.

Они нису најпривлачније особе. Али нису зликовци, нити подлаци. Обични су људи, нису ни шкрти, нити невини, само су се нашли на корак од великих пара које само што им не падну са неба. Како би се у тој прилици понео свако од нас? То је баш оно питање које редитељ поставља гледаоцима.

У представи ће се чути музика српског бенда The No Smoking Orchestra, чији је лидер славни српски редитељ Емир Кустурица.

Наталија Хлапова (*Комсомолска њрвага*, 12. 12. 2017)

Волков театар се спрема за црну комедију *Ожалошћена њородица*

У црном-црном граду, у црном-црном позоришту се спрема црна комедија. Црна комедија има своја правила. Прва сцена је сахрана, али након неколико озбиљних секунди претвара се у фарсу. Рођаци једва довлаче ковчег до гроба у који он не стаје, али „ожалошћена фамилија“ се одмах сналази. У црној комедији чак су и ковчези потрошна роба, пошто се у свакој представи секу тестером. Иза сцене се чува десетак резервних.

Црни хумор – састоји се од ироније са додатком цинизма, чији се комични ефекат постиже захваљујући исмејавању смрти, порока и других мрачних тема. Исто и начинима на који се „ожалошћена породица“ бори за право да влада скупом кућом.

— У овој кући свако покушава да пусти корење, да докаже да је он главни. Ту сам, људи, нема важнијег од мене. У томе има и својеврсне љубави, — каже глумац Волков театра Максим Подзин.

Сви рођаци су приказани апсолутно различито: њихови карактери, друштвени положај, однос према животу. О неком сазнајемо буквално све, али, на пример, дете, које тумачи Аљона Тертова не говори, нити има име.

Основна боја сценографије је у складу са жанром - црна. Нема много декора, али по мишљењу српског ауторског тима то није ни најважније у комаду.

— Ово је комедија о моралу и људској похлепи. Гледалац може сам да замисли одговарајућу поставку након сагледавања сцена из представе, каже сценограф Весна Поповић.

Уз минимални декор, светло постаје одређујућа компонента креирања визуелног простора представе. Оно наглашава, сенчи, продубљује и ствара расположење.

— Јединствени стил ове представе је црна комедија коју смо се потрудили да осветлимо црном бојом, објашњава Дмитриј Зименко, дизајнер светла.

(Први јарославски канал, 14. 12. 2017)

О позоришту

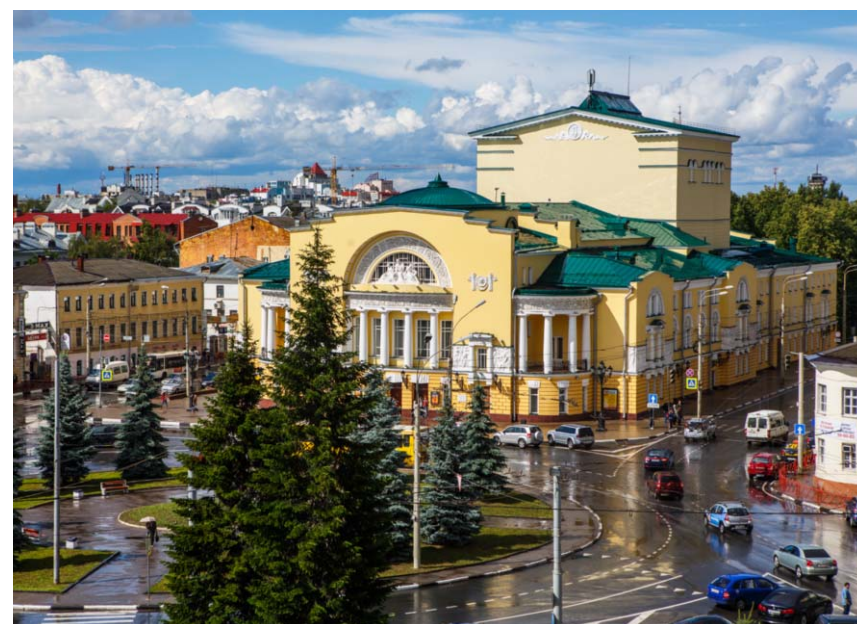
Руско државно академско драмско позориште Фјодор Волков у Јарославу је прво руско професионално позориште основано 1750. године. Позориште је названо по свом оснивачу Фјодору Волкову, сину трговца, редитељу, глумцу, сценографу и бизнисмену који је извео своје позориште на професионални ниво и био позван у Петроград да развија позоришни занат.

У 19. веку јарославско позориште је било познато не само као најстарије, већ и као једно од најбољих. На његовој сцени су наступали Шчепкин,

Стрепетова, Москвин, Качалов, Савина, Станиславски... У периоду од два и по века свог постајања позориште је променило неколико локација, а у садашњој згради се налази од 1911. Реконструкција првог руског позоришта 1909-1911. године постала је својеврсни догађај. На архитектонском конкурс победо је пројекат Николаја Спирина. Зграда је изграђена у стилу неокласицизма и позната је по раскошним, скоро дворским ентеријерима. То је једна од архитектонских доминанти Јарослава.

Тренутно Волков театар је једино драмско позоришта ван Москве и Петрограда које ужива статус федералног позоришта на челу са директором Јуријем Итиним и уметничким директором Јевгенијем Марчелијем. На репертоару овог театра се налазе имена водећих руских и европских редитеља. Позориште је стални учесник међународних фестивала и такмичења, добитник је мноштва престижних награда, укључујући четири националне награде „Златна маска“ и Награде Станиславског за развој сценске уметности и позоришног заната у Русији.

Сваке године Волков театар организује две манифестације - Међународни Волков фестивал са слоганом „Руска драматургија на језицима света“ који се налази на списку пет највећих позоришних догађаја у целој земљи и омладински фестивал "Будућност позоришне Русије". Волков театар располаже са три сцене.

Author

Branislav Nušić (Belgrade, 1864–1938)

Nušić was born in Belgrade as Alcibiades Nusa in a Cincar family of George and Ljubica Nuša. His father was a prominent grain trader, but he lost his fortune shortly after Nušić's birth. The family moved to Smederevo, where Nušić spent his childhood and attended primary school and first two years of high school. He moved to Belgrade, where he graduated. When he turned 18, he legally changed his name to Branislav Nušić. He graduated from the Faculty of Law in Belgrade in 1884. During his studies he spent a year in Graz. His future life would be full of abrupt turnarounds: in the year 1885 he was on military service and participated in the Serbian-Bulgarian War. Because of the satirical song "Two Slaves" for the opposition newspaper *Daily* he was sentenced to two years in prison. He later served in the Consulates of the Kingdom of Serbia, and was a founder and leader of the theater companies in Belgrade, Novi Sad, Skopje and Sarajevo. In his youth he was more interested in journalism; he started and edited several newspapers and magazines. Nušić was awarded the title of academician of the Royal Academy of Sciences in 1933. His work mainly belongs to the period of realism, but in his dramatic opus he followed in the footsteps of Kosta Trifković and Jovan Sterija Popović. He wrote bourgeois dramas and salon comedies (*It Must Have Been So*, *Offing*, *An Ordinary Man*, *First Litigation*), and the greatest success he achieved with comedies of the civil society of Serbia at the end of the nineteenth and early twentieth century. In a humorous and satirical way he dealt with the themes of power, the other side of parliamentarism, primitive bureaucracy: A Member of Parliament, A Suspicious Person, Favoritism, The Cabinet Minister's Wife, Bereaved Family, Authority (unfinished). He also wrote the fairytale plays *Lily and Spruce*, *Eternity*, *Heartless Woman*. As a prose writer, he left a series of short stories in collections *Stories of a Corporal*, *Papers*, *Ramadan Evenings*, feuilletons in three books *Ben Akiba*, autobiographic and memoir works *Nineteen Fifteen* about the withdrawal of Serbian army and people through Albania to Greece, travels from Kosovo, humorous *Autobiography*. Alias Ben Akiba.

Dramaturgical note

In 1934 Nušić's new comedy *The Bereaved Family* was shown on both Belgrade and Novi Sad stages with great success. It was yet another "group portrait" of our "humorous society", which, on the contrary to *Mr Dollar*, he tried to individualise more, so that the members of the "choir", each in their own right, would be given as colourful character features as possible. Indeed, he did not attempt to paint them with clear outlines separating them since, despite all the characteristic differences among them, the main

task of each member of the *bereaved family*, his/her obsessive passion, is identical: the deceased's inheritance. This nine-member "choir", headed by Agaton Arsić as a coryphaeus, is placed in the very heart of the comical plot and becomes the main character, even stronger and more pronounced than in *Mr Dollar*. Nušić truly masterfully leads the nine-member family through the plot of the comedy, considering the fact that in the majority of scenes this "group of characters" appears together, and that it lives at the same time as a group and as part of the group, which reveals his brilliant sense of composition (and conducting) complex dialogue situations (images).

Having turned a family into a protagonist, Nušić returns, in regard to the structure of the comedy, to the tried and tested compositional model, set forth in the preface to *The Cabinet Minister's Wife*. In the short exposition, we find the "humorous company" (the family) dressed in mourning black clothes, deeply condolent, returning from the cemetery, where memorial service was held after seven days of Mata Todorović's death. Seemingly, the "choir" is in a firm line, the black clothes and sorrow give it a certain psychological and emotional uniformity. However, *life was already thrown out of balance*, right after Mata Todorović's death, in the moment when the issue of his will and inheritance emerged. But, there is *the stable and solid order of things* and the mask of sorrow and condolence still covers the face. It is this false mask of the *bereaved family* that Nušić peels off layer by layer, still not revealing their possessive passions, until the visit to the wealthy deceased's house kindles their greed and brings about their fall. The masks start falling down. Greed and voraciousness are stronger than *the stable and solid order of things*, than sorrow and mourning.

(Josip Lešić, *Branislav Nušić, Life and Work*, p. 234)

From the media

The Volkov Theatre prepares for the black comedy *The Bereaved Family*

In a black-black town, in a black-black theatre, a black comedy is being prepared. The black comedy has its own rules. The first scene is a funeral, but after a couple of serious seconds, it turns into a farce. Relatives hardly manage to drag the coffin to the grave it won't fit in, but "the bereaved family" has a solution. In the black comedy even coffins are consumer goods, as they are sawn up in each performance. Several spare coffins are kept behind the curtain.

Black humour consists of irony with a twist of cynicism, whose comical effect is achieved due to mocking death, prophets and other dark topics, and mocking how "the bereaved family" struggles for the right to rule the expensive house.

(First Channel Yaroslavl, 14. 12. 2017)